

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy hóra . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi rész-
éről minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz fel

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Börzemanőverek.

Pécs, 1900. január 19.

A negyvennyolcban életre kelt dicső hármasszeme: a szabadság, egyenlőség, testvériség az azóta lefolyt félszázad alatt sok megcsufoltatásnak volt már kitéve az államhatalom s a társadalom részéről egyaránt, csak az annak egyik alkotó elemét képező közteherviselés, mint az egyenlőség folyománya, nem fejlődött vissza. Elfogadta azt a társadalom, az államhatalom meg éppen fejlesztette a végtelenségig.

És mégis van egy terület, a hova az egyenlőségnek ez az eszméje mindaddig behatolni képes nem volt, a hol az államhatalom tehetetlenül állott meg adóztatási terveivel s a hol még diadalmasan él és uralkodik a „nem adózunk“ középkori elve.

A börze ez a terület, a hol milliókra menő üzleteket kötnek, folytatják a szerenczejátekot óriási mértékben, nyírják bőségesen az odaesalogatott jámbor birkák gyapját, nyomják le aratás után az agyonadóztatott termelők kezén levő termények árát s verik föl ismét, mikor a fogyasztó arra rászorult: mindezek a bőségesen s nem is valami izzasztó munkával szerezhető hasznok nem képeznek adóalapot, mert hát nagy urak a börze urai s ha ezek sztrájkolnak, nem lehet rájuk küldeni csendőrséget, meg katonaságot.

Az ellenzék már egy évtized óta sürgeti a börze érthetetlen adómentességi pri-

vilégiumának a megszüntetését és valóban szomorúan komikus állapot, hogy a kormány, mely folyton újabb és újabb adóalapok után kutat, még ellenzéki ösztökélésre sem mer a kínálkozó börzei adóalaphoz nyulni.

Végre mikor már Németország megtörte a varázst s behozta meglehetősen kemény börzeadókat és nyomában Ausztria is rátette adóztató kezét a börzeügyletekre, bátorodott neki a mi kormányunk is és a múlt év tavaszán javaslatot nyújtott be a törvényhozáshoz, némi csekély adótételeket indítványozva a börzei kötésekre. Olyan szerény kísérletfele volt ez a javaslat, a mely nem is annyira jövedelemszerzés céljából, mint inkább az elv megmentése végett látszott születni, hogy végre valahára valósággá váljék az ötven év előtt kimondott közteherviselés elve.

S mégis ebből a szerény javaslatból egy év alatt nem lehetett törvény, pedig alig képzelünk javaslatot, amelynek elfogadása kevesebb parlamenti akadályba ütköznék. Annál hatalmasabb tényezők működnek azonban közre a parlamenten kívül, hogy az parlamenti tárgyalásra ne kerüljön: a börze matadorai folytatnak ellene a kulisszák mögött guerillaharcot, hogy megmenthessék azt a privilégiumukat, a melyben kívülők már nincsen része semmiféle teremtetett lénynek, semmi markolható értéknek.

Elérkezett azonban a fokozott állami

szükséglet: a kvótaemelés, meg a hadügyi költségek emelkedése mely deficitbe dönti az állami költségvetést, nyolc millió koronával növelve az előirányzott szükségletet. Ez olyan kényszerhelyzetbe hozta a kormányt, hogy többé nem térhet ki a kínálkozó jövedelmek teljes kihasználása elől s így fenyegetővé vált a veszély, hogy a törvényhozás mégis kényszerítve lesz a börzeadó javaslatot is tárgyalás alá venni.

Ennek a veszedelemnek az elhárítására rögtön meg is kezdődtek a börze hadműveletei s kilőtték az első rakétát annak a híresztelésnek a képeben, hogy a börzeadó javaslat az idén már nem fog tárgyalás alá kerülni, mert a kedvezőtlen pénzügyi viszonyok mellett a börzeüzletek megadóztatása több kárt okozna a forgalomnak, mint a mennyi hasznot az államnak hozna.

Persze az általános gazdasági válság, az ipari pangás nem gátolja a kormányt e gazdasági ágaknak minél intenzívebb megadóztatásában, de a pénzvilág kedvezőtlen viszonyai már tiltják a nyereséges börzei üzlet megadóztatását, ha ez még oly minimális lenne is.

A kormánykörökből iparkodnak ugyan ezt a börzemanővert ellensúlyozni, de ezt oly félve, oly keztyűs kézzel teszik, hogy szinte kételkedik az ember a komolyságában. A mai lapok dementálják ugyan az említett börzei hír valóságát, de hozzátesszik, hogy a börzeadó javaslatának tár-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A szórakozott vőfély.

— Alkalmi monológ. —

Rettenetes! Borzasztó! . . . Képzelmek csak, mi történt megint velem! Igazán, ha nem lennék szentül meggyőződve, hogy vannak önök között nemcsak kárörvendő, de részvevő lelkek is: bizony még panaszkodni is szégyel-ném magam.

Igy azonban nyíltan beszélhetek.

Vőfély vagyok, azaz most már csak voltam, avagy nem is voltam, csak lettem volna, ha a sors szeszélye másként bánik velem.

Nyoszoló-hölgyemül egy aranyos kedélyű, barnafürtös kedves leányka volt kiszemelve, s az a boldogító tudat, hogy ezt a bájos tündérkét ama szent napon, melyen a jegyespár egymásnak örök hűséget esküszik, Isten és emberek előtt én is a magam párjának (értve nyoszolya-lányomnak) mondhatom, ez a boldogító tudat a hetedik menyországba emelt. És most . . . ahelyett, hogy onnan a hetedik menyországból tekintenek le ide az önök szép társaságára, mintegy a hetedik pokolban érzem magam s onnan vágyódom az önök menyországot pótoló kedves karuk . . . akarom mondani körükbe.

Az esküvő, melyen szerepelnem kellett volna, déli 12 órára volt kitűzve. Mi tagadás: hódítani akartam, de fájdalom, ép ez okozta vesztemet. Hogy hódítási szándékom minél jobban sikerüljön, a külsőségekkel is akartam hatni (mert tartottam tőle, hogy a belsőségekkel úgy sem érnék célt). Új frakk öltönyt készíttettem, új cipőt, kalapot, inget, gallert, kékelt és nyakkendőt vásároltam, s elővigyázatból, nehogy az öltöny gyűrődést kapjon, s a fehérneműeket valami véletlen folytán szenny érje, mindent délelőtt 11 órára rendelttem lakásomra, hol akkorra már a borbély által arcomat is rendbe hozatva, némi izgatottsággal vártam vőfélyi szerepemhez a kelteket.

Hallatlan késéssel kaptam meg a stafi-rungomat, hihetetlen erőlködéssel, sietséggel és baklövésekkel birtam a toalettemmel így elkészülni. El sem merem mondani, mennyi apró katasztrófa változtatta rózsás hangulatomat egy tigris dühévé, mikorra észrevettem, hogy már háromnegyed 12-re van. Jó szerencse, hogy a bérkocsi-állomás a kapu előtt van. Lázas sietséggel ugrottam a legelsőbe: Hunyadi-tér 3 — kiáltottam a kocsisnak, — hanem aztán lóhalálában hajtson — toldottam hozzá.

Néhány perc múlva megérkezem, leugrom a kocsiról, berohanok a kapu s amint a lépcső első fokára teszem a lábamat, mintha

hatulról valaki megrántott volna, úgy visszatántorodtam erre a gondolatra, hogy:

— Hát a csokor hol maradt?!

Homlokomhoz kaptam. Ah, én ügyetlen! Gyorsan vissza a kocsihoz s vágatva el a virágáruhoz!

Midőn odaértem, oly erővel rontottam be, hogy majd betörttem a nagy üvegajtót.

— A rendelt csokrot kérem! — rivaltam a kiszolgáló hölgyre.

Az, felelet helyett, bámulva nézett reám.

— A csokrot kérem! — ordítottam — a csokrot, a melyet mára rendelttem!

— Téved uram, — felelt nyugodtan a hölgy — ön rendelt csokrot, arról van tudomásom, de a szállítást nem mára tűzte ki.

— Ne-em mára?! — dadogtam elképedve — de hát akkor honnan veszek én most csokrot?!

— Ezen a bajon e pillanatban segíthetünk, ha elfogadja ezt a csokrot, mely ugyan ma estére lenne szállítandó, de addig köthe-tünk másikat.

Néhány perc múlva csokorral kezemben rohantam fel nyoszolyó-lánykám lakására, hol oly erősen csengettem, miként csak egy hasonlóan izgatott állapotban levő vőfély csengethet olyankor, mikor tudja, hogy megkésve érkezik hölgyéhez.

Az erős csengetésre azonban semmi válasz nem jött.

gyalását egyelőre, tekintettel a gazdasági depresszióra, nem üzték ki napirendre, de rögtön a fontosabb javaslatok letárgyalása után, mielőtt a Háznak erre ideje lesz, okvetlenül foglalkozni fog a javaslattal.

Nos hát meg lehetünk nyugodva; a börzeadót tárgyalni fogják, mielőtt nem kell tekintettel lenni a gazdasági depresszióra, mielőtt a fontosabb javaslatok letárgyalva lesznek s mielőtt a képviselőháznak erre ideje lesz. Kell-e ennél precízebb és közelebb álló, biztos határidő?

No de gondoskodik a börze róla, hogy az ekként elmaradó saját adója helyett az államnak máshonnan legyen jövedelme. Egy másik hirt is bocsátott tehát szárnyra, mely szerint a pénzügyminiszteriumban most azt tervezik, hogy a gazdasági terményeknek elemi csapások által való elpusztítása esetén eddig nyújtott adóelengedéseket megszüntetik s a pénzügyminiszter a jövőben semmi adóelengedést nem hajlandó adni e címen, ha a termelő nem biztosította terményeit jég és tűzkár ellen.

Persze hogy kacska ez az egész híresztelés s ma már közli is egyik-másik lap, hogy a pénzügyminiszter ebben a tekintetben nem céloz semmiféle változást s az adóelengedés elemi csapások esetén a régi rend szerint a jövőben is meglesz. De hát jellemző a börzére mégis az a híresztelés. A papirosbuza szerencselovagjai szorosan ragaszkodnak hozzá, hogy ők bizony a jövőre sem adóznak üzleteik után; ha az államnak pénzre van szüksége, hát ne játssza a nagylelkűt s ne engedje el a mezőgazda adóját, ha tűz vagy jég pusztította el a termését. Mire valók a biztosító-intézetek, biztosítsa a gazda a termését tűz és jég ellen, akkor nem szorul adóelengedésre.

Ezzel a híreszteléssel tehát két legyet akar ütni egy csapással a tisztelt börze: más jövedelmi forrásra való utalással ki akar bujni aktuálisá vált saját megadóztatása alól; de rebachra is számít az, mert az elemi csapások esetén igényelhető adóelengedés elmaradásának rémhíre kényszer-

riteni fogja biztosításra azt a gazdát is, aki eddig nem adózott még a biztosító-társaságoknak.

Az elemi csapások elleni biztosításnak igenis barátai vagyunk, de kárhozzátjuk azt a kizsákmányolást, melyet a kartelles magántársulatok — feleik rovására üznek. Legyen biztosítás, de vegye a kezébe ezt az állam s ne engedje át ezt a magánspekulációnak, a mely állandósítja a jégverést a gazdákon.

De hát hogyan várhatunk az óriási tőkékkel rendelkező, hatalmas, nagy urak által igazgatott biztosító-társaságok rovására eső ilyen kezdeményezést a magyar kormánytól, mikor a nevetségesen csekély adótételeket tartalmazó börzadójavaslat tárgyalását is retteg napirendre tűzni.

*** Vizvezetési rébusz.** Mióta a város mérnöki hivatala a vízvezetési bulletint kiadja, ez képezi a szorongatott városi lakosság legaktuálisabb olvasmányát, a melyből aggodva betűzgette a vizállás hullámzó magasságát s vágyakozva várta a napi hozzáfolyásnak olymértű növekedését, a mely egyszer már a csapok megnyitását lehetővé teszi.

Azzal már tisztában lehetett mindenki, hogy azzal a 685 m³ napi hozzáfolyással, a melyet a bulletin január 10-től 13-ig mutatott, a csapokat megnyitni nem lehet, mert mielőtt a félévnyi csapjait megnyitották, az ellenviztartó vizállása 1250 m³-ról rögtön leesett 990, majd 800 m³-re, ami már a hozzáfolyás fokozatos csökkenése folytán tegnap reggel 563 m³-re szállott alá. Annyi már tény volt tehát, hogy a város napi vízfogyasztása a bezárt házi csapok mellett is 700—800 m³ közt ingadozik.

Tegnap végre bekövetkezett a várva-várt hóolvadás, tetézve kiadó esővel is, s ma reggel már örvendezve olvashattuk a vízvezetési bulletinban, hogy a hozzáfolyás tegnap reggeltől ma reggeli 6 óráig 655 m³-ról felszökkent 2880 m³-re. De hát nincsen öröm ürmök nélkül, s ezt az ürmöt képviseli a mai bulletinnek az a rovata, mely arról ad hírt, hogy az ellenviztartó vize ugyanezen idő alatt 563 m³-ról csak 870 m³-re emelkedett.

Hogyan lehet ez? Hisz ha a viztartó vize

Megálltam az előszoba ajtaja előtt és néhány percig hallgatóztam.

Belsőről semmi zaj, semmi zsiromgás nem hallatszott abból a zűrzavarból, mely rendszeres kísérője szokott lenni minden lakodalmi ünnepnek.

Hirtelen elhatározással becsöngettem s az ajtó kinyílt.

En frakkban, klakkban és lakkban, kezemben a nyoszoló-lánynak szánt csokorral belépek. és... és a szemeim valószínűleg kápráznak! Nem! ez nem lehet másként... A menyasszony áll előttem egyszerű házi öltözékben, minőkben a lányok a tűzhely körül szoktak forgolódni.

Igen, a menyasszony áll előttem és mosolyogva tekint reám, ki e rejtély miatt szóhoz nem bírok jutni.

— Ejnye Elemér ur — törli meg a nekem oly kínos csendet a szép menyasszony — ön ugyancsak kitesz magáért. Ma is vőfély ugy-e? mához egy hétre pedig az én esküvő-mön is az lesz!

— Az ön esküvője mához egy hétre?! ... dadogtam rettentően megnyúlt ábrázattal.

A dolog kezdett még rejtélyesebbé lenni.

— De hisz ez lehetetlen, akarom mondani érthetetlen! Hisz zsebemben a meghívó!

— Ugyan, ugyan Elemér ur, — mondá hamiskás mosollyal a menyasszonyka — nem nézné meg egy kissé jobban azt a meghívót?

napi 2880 m³ hozzáfolyás-mellett csupán 307 m³-rel emelkedett, akkor a városi közkutakból, mert tegnap csak ezek voltak nyitva, 2573 m³ vizet kellett a lakosságnak elfogyasztania. Ez pedig nem is képzelhető, mert mikor a csapok nyitva voltak f. hó 13-án és 14-én, akkor sem rugott a város napi vízfogyasztása 1000 m³-re.

Hova lett tehát az a 2570 m³ viz, a melyről a viztartók tegnapi állásának s a napi hozzáfolyásnak az egybevetése nem számolt be?

Ez a nagyfotosságu kérdés, melynek megfejtésére ezzel pályázatot hirdettünk, a városi mérnökséget sem zárva ki a pályázatból. A helyesen megfejtők között egy teljes fürdőszobaberendezést sorsolunk ki, azzal a kikötéssel, hogy a szerencsés nyerő tartozik abban a legközelebbi nyáron a fürdőszoba vízvezetési csapjából bocsátott vízben lubickolva, naponta megfürödni.

H i r e k.

Pécs, 1900. január 19.

Jaj, ha visszakerí az anyja...

— Egy szőke baby regénye. —

A rendőrkapitány szobájában ma egy novellára való érdekes jelenet folyt le. A megírásra érdemes novella hősnője egy szőke kisbaby; kék kapisonja és ugyanolyanszínű kis kabátkája volt és a mikor a rendőrkapitány azt kérdezte, hogy hol laknak, azt gúgyogta:

— A stáció-utcában...

A kis leány egy pécsi illetőségű cselédnek a leánya. Ez a cseléd Pesten szolgált, a mikor ez a leány kellemetlen vendégül beköszöntött hozzá a gólya társaságában. A cseléd maga nem nevelhette, hanem odaadta egy bonn-nak nevelésre. Eleinte fizetett is érte, de később mindegyre adós maradt a pénzzel s utoljára el is feledkezett a kis szőke leányról. Anyira elfeledkezett, hogy utoljára eltűnt a fővárosból, anélkül, hogy a leányról gondoskodott volna. De a kis bonn megszerette a leányt.

Nem sokkal azután elvette egy katonaszabó, de azután is magánál tartotta a leányt, mert egészen a magáénak nézte. Hát még az anyós! Az igazi nagymamájának érezte magát, anynyira becézgette. A szőke leány pedig nőtt és csinosodott: az egész stáció-utcában nem volt talán szebb leány nála. De a mig gyönyörködtek benne, volt egy titkos aggodalmuk:

A kezemben lévő csokrot nagy gyorsasággal egy kis asztalra dobtam, s ijedten nyultam a zsebembe a meghívóért.

— Hát ez meg már micsoda?! Egyszerre két meghívó is?!

Meghívjuk leányunk Józsa és Lovas Márton ur egybekelési ünnepélyére, mely május hó 22-én déli 12 órakor fog megtartatni.

— Szent Isten, hát hogyan volt ez lehetséges?! Mi is hát akkor ez a másik meghívó?!

Meghívjuk leányunk Aurélia és Kádár Imre ur egybekelési ünnepélyére, mely május hó 15-én déli 12 órakor fog megtartatni...

Ah ez rettenetes szórakozottság! Hát nem eltévesztettem a vőfélyi szereplősem napját a barátom esküvője napjával?!

De hisz így nem is olyan nagy a baj!

Hisz így egész bátran állhatok az én nyoszoló-lányom elé. S ezek után legfeljebb a vőlegény lesz még legjobb barátom, hogy én, vőfélyi buzgóságomban, egy héttel előbb akartam megtartani az esküvőjét.

Ezek után pedig nektek, leendő vőfély-társaim, nagyon a lelketekre kötöm, hogy ha ilyen szerepben lesztek hivatva működni, sohase hordjatok magatoknál: még egy meghívót!

Sz. A.

Megrémültem néztem órára: 12 óra volt...

Már elmentek a templomba — nyögém kétségbeesett sóhajással — és... nélkülüm! Legjobb lesz — gondolám — ha ezek után a lakodalmas házat elkerülve, egyenesen a — templomhoz hajtatok.

Öt perc múlva kocsim a templom bejáratánál állott meg. Berohantam a hatalmas boltívek alá s tágra nyitott szemekkel kerestem a lakodalmas közönséget.

A templom üres volt, csak az egyházi foglalatoskodott valamivel az oltár körül.

Odarohantam hozzá.

— Édes barátom — kérdém őt félig siró hangon — kérem, mondja meg volt már az esküvő?

— Nem tudom uram, — felelt a kérdezett — melyiket gondolja, de 12 órakor volt az utolsó, a melyik mára be volt jelentve.

Majdnem összeroskadtam e szavak halatára.

Kitámolyogtam a templomból, s félig örültem hajtatam a lakodalmas házhoz. Mint egy halálra ítélt, aki lefejeztetését várja, oly néma megadással készültem én is a legrosszabbra. Reszkettem a rémülettől, hogy a nyoszoló-lányom, a menyasszony s a lakodalmas közönség szemei elé kerülök, de ha hanyagságommal ezt a rettenetes mulasztást már elkövettem, hát férfiasan akarom viselni következményeit is.

— Mi lesz, ha visszajön az anyja s el-kéri?

Mi lesz? Erre a gondolatra elborzadtak. Pedig az anyja visszajöhet és visszakérheti a leányt. Joga van hozzá, az övé. Igen, de ők hogy élnek meg nélküle... A katona szabók házassága gyermektelen volt; úgy látszik olyan is marad. Szörnyűség, ha a kis babyt is elveszik tőlük...

A gondolat annyira aggasztotta őket, hogy a katona szabó felesége, az egykori bunn lejött Pécsre, mert úgy hallotta, hogy az egy-szeri cseléd hazajött — és itt a rendőrségnél kérdezte, hogy mitevő legyen?

— Az szörnyűség — mondták a kapi-tány előtt — a mit mi szenvedünk... Én sokszor álmomból feljédek és hirtelen azt gondolom: jaj, mi lesz, ha elveszik tőlem. Az anyósom, az meg éppen nem tudná elviselni az elvesztését, az jobban szereti, mint az anyja a tulajdon gyermekét.

A rendőrkapitány az mondta, hogy itt más nem segít, mint az irás. El kellene hi-vatni az anyját és vele nyilatkozatot íratni alá, hogy lemond a gyermekről s beleegyezik az adoptálásba. Ezt a rendőrség meg is tette volna és az anyja, a ki mostanig nem törődött a leányával, bizonyosan bele is egyezett volna, de még nem tudják, hol van. Még nem talál-ták meg.

A stáció-utcai kis leány a nevelőanyjával visszament Pestre és a katonaszabók lakásában még mindig ott van az aggodalom:

— Jaj, ha visszakéri az anyja...

Napirend 1900. január 20-án.

Naptár: szombat, jan. 20. — Róm. kath.: Fá-bián és Sebestyén. — Prot.: Fáb. és Seb. — Görög-kei.: (jan. 8.) Dominika. — Zsidó: S. Jithro. — Nap-kél 7 óra 41 perckor; nyugszik 4 óra 41 perckor. — Hold kél 10 óra 16 perckor este; nyugszik 9 óra 35 perckor délelőtt. A nap a Vizöntő jegybe lép 12 óra 49 perckor délután.

Időjárás: A központi meteorológiai intézet jel-zése szerint: jelentékeny csapadék nélkül fagypon-t körüli hőmérséklet várható.

Központi választmány ülése a vármegyén d. e. 10 órakor.

Helyőrségi táncestély a Nemzeti Kaszinóban. A Budaikülvárosi Kath. Kőr. táncestélye a Scholz-sörházban.

Szinház: »Három feleség, egy férj,« bohózat.

— (Városi ünnep.) Holnap lesz Fá-bián és Sebestyén vértanuk ünnepe. E nap városi ünnep, de ünnepe egyszersmind az ir-galmasrend pécsi rendházának is. Holnap az Irgalmasok templomában bucsu tartatik s dél-ben a rendházban nagy ebéd lesz, melyre a városi tisztikar is hivatalos.

— (Halálozás.) Kúzdényi Sándor mohácsi lakos f. hó 17-én délelőtt 9 órakor 75 éves korában Mohácson elhunyt. Temetése nagy részvét mellett tegnap (csütörtökön) dél-után 4 órakor volt a g. kel. egyház szertar-tása szerint. Fian és leányain kívül, kiterjedt rokonság gyászolja.

— (Bús az idő), bús vagyok én ma-gam is! — Régi nóta, híres nóta! S ezt a szomorú melódiát énekli riporterünk ma egész nap. Nos hát nem is csodálkozunk ezen egy cseppet sem, sőt, ha nem volnánk jó magunk rekedtek, vele énekelnénk részvétünk kifeje-zéseképen. Mert kinn járkálni, midőn az ég kék azurja mosolyog ez ősrégi városra, midőn a nap enyhe sugarai a lágy szellővel enyeleg-nek, oh akkor kinn sétálni nem kellemetlen s riporterünk állítása szerint akkor több az ujdonság is. De most, mikor csak úgy szakad az eső s dühöng a szél, mikor a fiakkere-s lovakon kívül csak az van kinn, a kit ugy-szólván kikergetnek, most ujdonságok után futni, no az éppen nem kellemes dolog. De

mi is történnék ilyenkor a néptelen utcákon s mit is lehetne ujdonságképen megírni, hacsak azt nem, hogy a jó Isten segítségére jött a vá-roznak. Megeresztette az ég csatornáit s a hulló eső cseppek lemosták a járdákat. Most mig ismét nem havazik, addig nem kell fél-tenie az embernek féltve őrzött nyakát. Ta-lán lesz egy kis vizünk is! Azaz, hogy a Klimó-utcán s a piacon bőségesen folyik, úgy hogy hidakon járunk, tehát van valahára vi-zünk is — csak hogy az a baj, hogy éppen ott nem lesz, a hol kellene — a viztartókban. Egyébként a bulletin erre nézve biteles ada-tokat fog közleni. Más ujdonságot aligha fog utcáról hozni a mi riporterünk, ki bizonyára valamelyik kávéházban szedi most a híreket.

— (Fodrászok bálja.) Tegnap este ismét megelénkült a Vigadó díszterme s bár kint az éjszakában rut, esős, szeles idő volt, odabenn a fényárban uszó falak között a jó-kedv és vigasság ütöttek tanyát. A pécsi fod-rász-ifjúság tartotta táncmulatságát a Viga-dóban, a hol a zene ritmikus ütemei mellett este kilenc órától a késő éjféli órákig folyt a tánc. A sok szép leány és fiatal asszony kimulathatta magát kedvére, mert a fodrász-ifjak ugyancsak lankadatlan buzgalommal bi-zonyították be, hogy fáradhatatlan táncosok. A bálon megjelentek a fodrászszület tulajdo-nosok is, így is dokumentálva a jó egyetértést a mi köztük is alkalmazottaik között van. A táncban — hol az első négyest vagy ötven pár táncolta — résztvettek: Banna Juliska, Farkas Terka, Fruvel Mariska, Hábelics Emma, Göbel Emma, Sohr Sarolta, Magyar Luca, Meiszner Mariska, Német Mariska, Krász Paula, Pécs Mariska, Pozsgai Mariska, Rohardt nő-vérek, Schmidt Mariska, Soós Mariska, Schmidt nővérek, Szabó nővérek, Varga Paula és Zihér Erzsike. Továbbá: Berukardt Győzőné, Hor-vátits Antalné, Pozsgai Sándorné, Szabó Já-nosné, Till Jánosné, Özv. Sohr Györgyné, Rohardt Józsefné, Magyar Józsefné, özv. Schmidt Györgyné, Kraft Ádámné, Gabelics Mihályné, Puszt Konrádné, Weinberger Béláné, Bányai Mihályné, Krász Péterné, Wirth Henrikné, Pécs Józsefné, Zihér Jánosné, Koncsicska Józsefné, Varga Jánosné stb.

— (A zenekedvelők egyesülete) tegnap este hat órakor tartott választmányi ülésében két nevezetesebb tárggyal foglalkozott. Az egyik volt, hogy Kubelik Jánt, a nagy hírnévre vergődött fiatal cseh műzsikust, Pécsre is meg kellene hívni egy hangverseny tartására. Azonban mivel Tiszay Dezső szin-igazgató alkudozásba bocsájtkozott a cseh mű-vészszel s annak lejövele már biztosítva van, az egyesület intervenciója e tárgyban nem szükséges. Azután a februárban tartandó nagy hangverseny előkészületeit beszölte meg az ülés. E szerint a hangversenyen részt fog venni Blätterbauer Gizella is, az operaház pé-csi születésű énekesnője, a mely körülmény csak emelni fogja a hangverseny művészi ér-dekességét.

— (Megölte a gazdáját.) A gazdája iszákossága és bűnös könnyelműsége a napok-ban Baracsán megölte egy fiatal, alig tizenhat éves legényt. Nagy Jánosné barackai lakosnő — ugyanis — panaszt emelt a községi elől-járóságnál, hogy fiát, Nagy Sándort gazdáját, Gyurica István agyonitatta. Az anyja panasza folytán megindított vizsgálat közben megállá-pították a hatóság emberei, hogy az anyja

panasza — sajnos — szóról szóra igaz. Ak-ként történt a dolog, hogy Gyurica István cse-lédlegényével, Nagy Sándorral, eladás végett sertéseket hajtott fel a Barackával szomszé-dos, ugynevezett »Duna átkelési« vásárra. A vásár alkalmasint jól üthetett be, mert vissza-felé jövet, Gyurica István néhány vevőjével betért egy csárdába áldomást inni, míg cse-lédjét, Nagy Sándort kint hagyta a kocsin s a lovak őrizetét rábízta. Gyurica István azon-ban fukarsággal nem vádolható, mert amíg ő bent a csárdában ugyancsak serényen szedte magába a szeszt, addig a legényéről is gon-doskodott s üvegszám küldte ki neki a kocsi-hoz a pálinkát. Az italhoz nem szokott fiatal legény természetesen mihamarább berugott a pálinkától, de ez nem volt elég Gyuricának, kinek időközben már veszedelmesen jó kedve támadt, hanem midőn jelentették neki, hogy legénye a kocsin alszik, egy két deciliteres üveggel a kezében, kiment a kocsihoz s fel-rázva álmából Nagy Sándort, mindentéle fe-nyegetések között rávette, hogy azt a két deci pálinkát is igya meg, mit a már teljesen ön-tudatlan legény meg is tett. Mikor aztán a sok pálinkától Nagy Sándor rosszul lett s végleg eszméletlenül terült el a kocsi-ban, Gyurica megijedt s felülve kocsijára hazahajtatott, a hol az istállóban egy zsupszalmára fektette az eszméletlent, sőt egy lópokróccal gondosan be is takargatta, de orvosi segélyről nem gon-doskodott, hanem ott hagyta a legényt s csupa gondosságból még az istállóajtót is rázárta. Mikor aztán néhány óra múlva — mikor a maga részszegségét már kialudta — bement az istállóba, hogy megnézzze, vajjon a legény fel-kelt-e már? — Nagy Sándor halva volt. A szerencsétlen fiatal gyerekben meggyuladt a tulságos mennyiségű pálinka s annyira össze-égette a beleit, hogy Nagy Sándor orvosi se-gély hiányában egy óra alatt kiszendvedt. A könnyelmű gazdát gondatlanságból okozott emberölés miatt feljelentették a bíróságnál.

— (Bulletin a vizről.) A mér-nöki hivatal jelentése szerint ma, január 19-én, reggel 6 órakor a tettei viztartóban 1000 m³, az ellentartóban 870 m³ viz volt; hozzá-folyás huszonnégy óra alatt 2880 köbméternek találtatott.

— (Fülbevaló-tolvaj.) Az ismeret-lenség homályában működő tolvajoknak ez a specialitása ismét kezd szerepelni. Tegnap délután történt ugyanis, hogy egy felsőhavi-utcai lakos öt éves kis leánya az ovodába menván, az uton hozzácsatlakozott egy leány és cukorral kínálta s annyira lebilincselte a figyelmét, hogy a kis lányka észre sem vette, mikor a kedveskedő cirógatások közben ki-lopta füléből a fülbevalókat. A meglopott lányka anyja feljelentette az esetet a rendőrségnél, hol most folyik a nyomozás a fülbevaló-tolvaj után.

— (Meglopta a gazdáját.) Fehér Péter mohácsi lakos a napokban arra a kel-lemetlen tapasztalatra jutott, hogy a szekré-nyében volt kabátja zsebéből valaki százhusz koronát ellopott. A nyomozás megindult, de eleinte úgy látszott, hogy nem fog eredményre vezetni, míg véletlenül feltűnést keltett, hogy Fehér Péter egyik cselédje Eperjesi Katalin nagyobb bevásárlásokat eszközölt, melyek sze-rény anyagi körülményei között nem voltak természetesek. Vallatóra fogták tehát a cse-lédet, ki tagadta, hogy ő lopta meg a gaz-dáját, de miután nem tudta igazolni, hogy bevásárlásaihoz honnan vette a pénzt s mert még több mellék körülmény is bűnössége mel-lett bizonyít, lopás miatt feljelentették a bíróságnál.

— **(Ellopott búza.)** Kiss Mihály bodonyi lakos panaszt emelt a községi előjáróságnál, hogy magtárát ismeretlen tettesek feltörték s abból négy métermázsza búzát elloptak. A megindított nyomozás során aztán sikerült a tettest *Tantos Péter* ugyanottani lakos személyében kinyomozni, ki a lopást azzal ismerte be, hogy a búzát *Végh Péter* bodonyi lakosnak adta el. Miután a *Végh Péter*nél megejtett házkutatás alkalmával tényleg megtalálták az ellopott búzának nagyobb részét, *Tantos Péter* ellen lopás, *Végh Péter* ellen pedig orgazdaság miatt megtették a feljelentést.

— **(Gondatlanságból okozott tűzvész.)** A szülők gondatlanságának — melyről már annyiszor szó volt a lapok hasábjain — már megint esete van. *Ersi János* új pusztai lakos házában a napokban egy szalmakazal kigyulladt, mely még mielőtt a háziak oltásra gondolhattak volna, — a dühöngő nagy szélben — porrá égett s a gazdának háromszáz korona kárt okozott. A tűz keletkezési okának kipuhatólása végett megindított vizsgálat során aztán kiderült, hogy a tüzet *Ersi* szomszédja, *Barna Mihálynak* 11 éves fia okozta, ki a szomszéd portán a kerítés tövében játék közben tüzet rakott s ettől gyulladt ki a leégett szalmakazal is.

— **(Megnyílt a föld.)** Babonás emberek mándjárt rosszat következtetnének abból, hogy az éjjel a város két helyén is beszakadt a föld s nagy üregek támadtak, melyeknél még szerencse, hogy nem történt valami vészedelem. Pedig az egész dolog nyitja az, hogy a folytonos esőzés és olvadás folytán meglazult az illető területeken a föld s alá lévén ásva, szépen be is szakadt. Az egyik ilyen földbeszakadás az Irgalmasok épülete előtt történt; a másik pedig az Árpád-utcán, az ugynevezett Selyem-kút előtt. Mindkét helyen a mérnöki hivatal rendelkezése mellett ma délelőtt hányták be földdel a beszakadt üregeket.

— **(Tolvajok a pénzügyőri lak-tanyában.)** Az éjjel a pénzügyőri lak-tanyában tolvajok jártak. Az udvarra a kerítésen át behatolva, ott észrevétlenül eljutottak a baromfi-ólig, azt feltörték s elvittek onnan hat darab tyukot. Garázdálkodásukat senki sem vette észre s csak ma reggel látták a házbeliek az ól feltörését. Az esetet bejelentették a rendőrségnek, hol megindult a nyomozás az ismeretlen tettesek kitértének kipuhatólása végett.

— **(Elveszett pénz.)** *Pölöske Ferencné* szül. *Papp Anna*, pellérdi lakosnő ma a halpiacon elvesztett négy forint ötven krajcárt. A pénz elvesztését nyomban észrevette s állítása szerint a kendőbe kötött pénzt egy nyomába jövő falusi ember meg is találta és előle egy korcsmába sietett be, hol azután elvesztette szem elől. A károsult asszony feljelentésére a rendőrség megindította a vizsgálatot az elveszett pénz ügyében.

— **(Vasuti szerencsétlenség tolatás közben.)** Egy bal lépés, egy rossz mozdulat számtalanszor vesztét idézte elő a szegény vasuti munkásnak, a ki naphosszat a nehéz vasuti kupék, teherszállító vaskocsik és lokomotivok tolatásával foglalkozik. Ma is ilyen szomorú végű szerencsétlenségről értesülünk. *Pétermann József* kocsirendező Bara-

nya-Szent Lőrincen tolatás közben két kocsi ütközőjébe került. A nehéz vaskocsi a szerencsétlen munkás fejét összelapította, mindkét lábát szétmorzsolta, úgy, hogy azonnal szörnyet halt. A szerencsétlenség színhelyére hivatott vasuti pályaorvos *Jungmann Rezső* már csak a beállott halált konstataulta. A pályaorvos a hivatalos boncolást ma délután ejtette meg.

— **(Eljegyzés.)** Hetei *Bakó György*, debreceni adótiszt, *Bakó Lászlónak*, szintársulatunk tagjának öcséje, eljegyezte *Tapossy Irént* Kecskemétről.

— **(A világ leggazdagabb embere)** persze Amerikában él. *Clark* montanai szenátor az, egy modern Monte Christo, a ki rövid idő alatt mesés vagyont gyűjtött. Ércbányáinak jövedelme naponta legalább 30.000 dollárra rug, úgy, hogy minden perc 96 koronát jövedelmez neki. Bár az Egyesült-Államokban vagy egy tucat lőkepenzes van, a kiknek szép vagyona van befektetve vasutakba, földekbe és iparvállalatokba, mint pl. a *Vanderbiltok*, *Rockefellerok*, *Astonok*, *Gouldok* stb. de aligha van köztük egynek is olyan kolossális jövedelme, mint a montanai szenátornak.

— **(Ismerkedő estély.)** Az első pécsi veterán segélyező egyesület tegnap este a veteránegyleti helyiségben ismerkedő estélyt tartott az ujonnan megválasztott tisztikar tiszteletére. Az estélyen mintegy harmincötven jelentek meg s a vendéglős kitűnő menüje mellett a legjobb hangulatban folyt a mulatság a tamburások zenéje mellett. Az első felköszöntőket *Bózza József*, *Cirják Ignác* és *Sebők Gyula* mondták, mint az egyesület alelnökei. Ezután *Szabó Sándor* pénztáros, *Gundrum Ádám* és *Reinisch Antal* titkárok mondtak még tósztokat. Majd a választmány tagjai beszéltek s a kedélyes estély csak az éjfélutáni órákban ért véget.

— **(Derék községi bíró.)** Ugyancsak derék egy legény alsó Bedeg község bírája. Nem kisebb dolgot cselekedett ez az úr, minthogy ellopta a község tulajdonát képező takarmányt és aztán a maga hasznára eladta. Akként történt a dolog, hogy *Vörös József* alsó Bedeg község bírája, panaszt emelt, hogy a község tulajdonát képező magtárt ismeretlen betörők feltörték álkulcsal s elloptak 15 métermázsza búzát és 15 métermázsza zabot összesen 373 korona értékben. A panasz folytán megindult nyomozás során kitűnt, hogy a lopást *Óri László* kisbíró, éjjeli őr követte el. A kisbíró be is ismerte a lopást, azonban azt is bevallotta, hogy ő a lopást *Vörös József* községi bíró biztatására követte el. A búzát és zabot *Linzer Ferenc*, *Zrinyi László*, *Tabak Jakab* és *Berta Imre* fuvarosokkal a tabi vásárra szállíttatta és ezek ott eladták, a pénzzel pedig hűségesen beszámoltak a községi bíró úrnak. *Vörös József* — természetesen — tagadta a dolgot, de tagadása mit sem használt, mert midőn az álkulcs irányában házkutatást tartottak a községi bíró házában, ott még nagyobb csomó lopott takarmányt találtak. A maga zsebére igazdálkodó községi bírót feljelentették a bíróságnál.

— **(Drága dohány.)** Majdnem az életével fizetett meg a napokban Komlóson *Cukor József* ottani lakos egy pakli dohányért. *Cukor József* ugyanis bement *Koch Róbert* szatócsüzletébe, hogy egy csomó dohányt

vegyen. Amint éppen a vásárlást végezte, arra ment *Schumann Mihály*, ki *Cukornak* már régóta ellensége es egy forgópisztolylyal *Cukorra* lőtt. A golyó azonban szerencsére nem talált. *Schumann Mihály* beismerte, hogy ő lőtt ellenségére, de azzal védekezik, hogy akkor részeg volt. A lövöldöző embert feljelentették a bíróságnál.

— **(Ujságkézbesítés gyorsítása.)** A kereskedelmi miniszter igen fontos es cél-szerű ujtással tesz kísérletet az ujságolvasó közönség érdekében. A hírlapokat ugyanis most csak órák múlva a rendes levelekkel együtt kapja a közönség. Ennek gyorsítására most a miniszter azt tervezi, hogy a hírlapok a levelektől elkülönítve azonnal kézbesíttessenek. A kereskedelmi miniszter ezt az ujtást egyelőre huszonnyolc nagy vidéki városban próbáltatja ki külön segédezőkkel. Ha beválik ez az ujtás, a miniszter ezt az ujságolvasó közönség érdekében minden nagyobb községben el fogja rendelni.

— **(Egy híres léghajós halála.)** *Henry Coxvell* léghajós a napokban meghalt Londonban. *Coxvell* pár év előtt még nagy hírnévnek örvendett Angliában, sőt nevét emlegették Európa többi országaiban is. Hírességét egy merész felszállás alapította meg. 1862-ben *Glaisher* barátjával hétézer méter magasságig szállt fel léghajóján. *Glaisher* a levegő ritkasága és az irtózatos hideg miatt elajult. Látna ezt *Coxvell*, keresni kezdte a gázki-bocsátó szelepet. A szelep zsinorja rá volt csavarodva a kötéltre és mikor *Coxvell* a kötelet megragadta, keze azonnal megfagyott. A léghajó pedig folyton emelkedett. *Coxvellnek* végre is emberfeletti erőfeszítéssel sikerült megrántani a szelepszinort, a léggömb lassan esni kezdett és a két léghajós megmenekült.

— **(A „Mohácsi Színpártoló Egyesület”)** f. évi január hó 27-én a Mohácsi casino helyiségeiben családi táncestélyt rendez. Belépti díj, személyjegy 2 korona, csaladjegy 5 korona. Kezdeté este fél nyolc órákor.

— **(A pécsi kereskedő ifjak)** alakuló körük könyvtára javára f. é. február hó 10-én a Vigadó termeiben hangversenyyel egybekötött táncestélyt rendez. Helyárok két első sor 4 korona, a következő három sor 3 korona, a többi sor két korona 40 fillér. Belépő-jegy személyenkint 2 korona. Jegyek előre válthatók *Paunz Adolf*nál (Király-utca) és este a pénztárnál. Kezdeté esti fél 9 órákor. Az érdekesnek ígérkező estély műsora — melynek legnagyobb részét a pécsi nemzeti színház első rendű tagjai töltik be a következő 1. Opera- és operett részletek. Énekli: *Tibor Lóri* urhölgy, a pécsi nemzeti színház tagja. 2. Hegedű koncert. Előadja: *Füredi Sándor* hegedű művész ur. 3. Magyar népdalok. Énekli: *Szekula Sárika* urhölgy a pécsi nemzeti színház tagja. 5. Couplék. Előadja: *Németh János* ur, a pécsi nemzeti színház tagja. 5. Népdalok. Énekli: *Mezei Andor* ur, a pécsi nemzeti színház tagja. A zongora kíséretet *Simándy József* ur, a pécsi nemzeti színház karmestere volt szíves elvállalni. Részletes műsor az estélyen.

— **(Nagy kereslet csekély kívá-nalat.)** Olyan dolog ez, mely börze nyelven annyit jelent, hogy volna a ki vessz, de nincs

mit! S ebben az állapotban leledzett a mai napon a helyi piac, melyen gazdaasszonyaink a kora reggeli órákban megjelentek, de bizony nem volt mit venni, mert tekintve, hogy nálunk a piaci kínálatot, főleg a szomszédos községek kofái képviselik s — a piac ma szinte üres volt, mert a mi természetes is, a szomszédos kofák jobbnak vélték — olyan valóban pocsk időben, mint ma volt — otthon maradni. S így esett meg nálunk ma az a ritka és furcsa eset, hogy a helyi piac nem volt képes gazdasszonyainknak a minimumra redukált igényeit sem kielégíteni. Reményeljük azonban (s ezt nem reményelni nincs okunk), hogy holnap (szombaton) hetivásárkor már legalább is arányban fog állani a helyi piacon a kínálat a kereslettel!

— **(Párbajozó iskolásfűk.)** A 14 éves Bonnax Emil és a nála egy évvel idősebb Dalouvex Alfonz Parisban egy házban laktak és mind a ketten halálosan beleszerettek szomszédjukba, a 13 éves Bellois Luciennebe. Minthogy egyik sem akarta a teret a másiknak atengedni, a kis bakfis fölszólította őket, hogy verekedjenek meg és aki győz ebben a párbajban, a szívét annak adja. A két gyerek négy egykorú segéddel és vívótőrökkel egy elhagyott faraktárba ment, hol a segédek által megadott jelre olyan vehemenciával rohantak egymásnak, hogy Bonnax Emil a bal vállán csakhamar nem épen jelentéktelenül megsebesült. Járókelők közbeléptek és véget vetettek a gyerekpárbajnak, mely olyan dühösen indult, hogy akár halállal is végződhetett volna.

— **(Verekedés a város végén.)** Két megrakott terheskocsi jött egymással szemközt a rácvárosi országúton. Jóllehet mind a két kocsi észrevette egymást, egyik sem akart a másiknak kitérni. Már már összeérték a lovak, midőn Biró József hamar félrerántotta lovait, azonban már késő volt, mert a hátsó kerekek összeakadtak. Hogy törés ne történjék, mindegyik hamar megállította lovait, miközben egymást nem a legudvariasabb módon köszöntötték. Hamarosan az ostoruk után kaptak s amugy Istenigazában végighúzták egymáson nem nézve, hogy hová, csak ütöttek. Véletlenül aztán Csordás Miska ellenfele helyett annak lovaira talált húzni, mire azok gyorsított tempóban megindultak. S ez véget vetett a verekedésnek, mert most már mindegyik a lova után látott s csak messziről kiabáltak vissza egymásnak.

— **(A becsületes megtaláló.)** Emberemlékezet óta, amióta csak fogalommal vált a »becsületes megtaláló«, azóta e cím alatt oly emberek ismeretesek, kik, ha találnak valamit, azt átadják a hatóságnak, hogy az gondoskodjék kellőleg az elveszett pénz, vagy holmi visszaszármaztatásáról. S miután Simon Dávid a Haraszi melletti Domozdoga pusztai lakos a becsületes megtaláló említett kötelességéről megelégedezett, hát összeütközésbe került a paragrafussal. Akként történt a dolog, hogy Toldi János haraszi lakos elvesztett 20 koronát, melyet Simon Dávid megtalált, de elfelejtett visszaadni s a talált husz koronán egy borjut vásárolt. De nem sokáig örülhetett

az olcsón szerzett borjunak, mert rájöttek a turpisságára s a borjut Toldi János kárának megtérítéseül elkobozták, Simon Dávidot pedig feljelentették a bíróságnak.

Farsangi naptár.

Eddig a következő bálók vannak készülőben a farsangra:

Január 20. Helyőrségi bál a Nemzeti Kaszinóban. — Herczenberger-féle zárestély a Vigadóban. — Pecs-budaikülvárosi kath. kör táncmulatsága a Scholz-sörházban. — Munkásképző-egylet tanciskolájában (gyár-u. 7 sz.) farsangi táncvigalom.

Január 27. Kath. legényegylet bálja a Vigadóban.

Február 1. Hivatalsszolgák táncvigalma a Vigadóban. — Házibál a Petőfi vendéglőben. — Szentlőrinci uradalmi táncestély. — Házibál Sörös Mihály vendéglőjében (Irgalmasok-u. 8.)

Február 2. Pécsi Máv. altiszti-kör táncvigalma a Vigadóban.

Február 3. A pécsi kádársegédek bálja a Scholz sörházban. Önkéntes tűzoltó testület bálja a Vigadóban. — Felsőmindszenti tűzoltók bálja.

Február hó 3. Zártkörű polgári bál a Baumgartner-féle vendéglőben (Löwy-palota.)

Február 6. A Pécsi Dalárda dalestélye a Vigadóban.

Február 8. Színészek és hírlapírók tombolával egybekötött táncestélye a Vigadóban.

Február 10. Pécsi kereskedő ifjak farsangi mulatsága a Vigadóban.

Február 13. Pecs-baranyai sportegylet bálja Villányban a Vorlicsek szállóban.

kebléhez szorította. Mámorosan hajolt le hozzá a fiu. Ajk ajkra. tapadt.

— Kamilla! Kamilla! — sóhajtozott.

Valami bódítóan édes érzés vett erőt rajtuk.

Szerelmeiről suttogott a közeli fenyves, szerelemről dalolt a madár, az ég szikrázó kékje is szerelmes mosolygás, a virágillat, a rózsák, szegfűk és mályvák szerel-szerelmes csókja. Csupa szerelem minden, fölöttünk, mellettünk, körülöttünk. Csupa szerelem.

III.

Kamilla halálos szomjuságot érzett a szívében napokig, hetekig, kis barátja távozása után, hanem lassan-lassan mégis megfakult az emléke szívében.

Hamarosan megjött az első levele, érzélgősen írott sorok, csupa fájdalmas sopánkodás. Jaufre doktornak kacaghatnékja volt, mikor a gyerekes panaszkodást olvasta.

... Nagyon, nagyon hiányzol, édes kis barátom!

— sóhajtozott — és hogy távol vagyok tőled, úgy érzem, még jobban szeretlek. Enyhíti némileg nagy bánatomat, hogy egy igaz baráttra akadtam. Az osztály disze; nagyon csinos fiu; valamivel idősebb nálam, de sokat beszélünk rólad! Igazis, Claeys Róbert a neve. Mindig együtt vagyunk és mindig csak rólad beszélünk. Nagyon szeretné az arcodat látni. Ugyan nem vétetnéd le magad s küldened egy képet?

Kamillát már kezdte untatni ez a gyermekszerelem. Kötelességből azonban mégis válaszolt: néhány semmit-

val, a nagybeteg Lhotte gyarigazgatóval. Miközben ápolta, barátságot kötött a családdal is s annyira megszerette a fiut, hogy tanítómesteréül ajánlkozott. Így történt, hogy a kis Lajos nap-nap után nála töltötte a délutánt, előbb feladatait csinálta, azután Kamillával volt együtt napszálltaig. Ez volt hosszú időre az utolsó este, amit együtt töltöttek.

Nyolcat ütött a toronyóra. Jauferne doktor a szobába ment, kalapot pálcát hozott.

— Csókolj meg, édes fiam, bucsuzzunk kedves kis barátom — mondta érzékenyülten az orvos, keblére szorítva a gyermek fejét. Nekem néhány betegemet kell még meglátogatnom s mire visszatérek téged már Bordeaux felé visz a vasparipa.

Jaufre eltávozott, mire a gyermekek a szalonba mentek, hogy azt e néhány perct, ami még megmaradt, egymás mellett töltsék.

— Ugy-e hamarosan meglátogatsz? — kérdezte kedveskedve Kamilla. Igérd meg, drágám.

A fiu szomorúan nemet intett.

— Nem hiszem, hogy betarthatnám ezt az ígéretet. Merville nagyon messze van és apa bajosan fog pénzt adni ilyen hosszú utra.

Penz! Erre nem is gondolt a leány.

— Gazdag a te apád?

— Nem; de idővel talán pénzhez jut.

— Talán a kávébuborékra gondolsz, hogy neked szerencsét jelentett?

— Igazi gyermek vagy még, Kamilla. Hirtelen,

Február 14. Herczenberger-féle délutáni kottéria táncestélye a Vigadóban.

Február 15. Nagy polgári bál a Vigadóban.

Február 17. Helyőrségi táncestély a Nemzeti kaszinóban. — Tornaegyesület álarcos bálja a Vigadóban.

Február 18. Pécsi Dalárda farsangi estélye a Vigadóban.

Február 20. Posta és vasúti tisztviselők családi táncestélye a Vigadóban.

Február 24. Pécsi jótékony nőegylet jemezbálja a Nemzeti Kaszinóban.

Művészet, irodalom.

○ A nagy Galeotto. Dacára a tegnap esti igazán csunya időjárásnak, igen szép számú, disztigvált színházi publikum nézte végig a »Nagy Galeotto« előadását. Érdekességet kölcsönzött az előadásnak, hogy a pécsiek kedvelt drámai művészeinek, Bakó Lászlónak neje, Tömösváry Irma tegnap este a »Nagy Galeotto« Teodora szerepét játszotta. Bakó Lászlóné Tömösváry Irma kitűnő képesítéssel végezte el a színképeztét s már Szatmáron is elég szép sikerrel mutatkozott a világot jelentő deszkákon, szereplése azonban komoly színpadi alakításnak nem mondható, mit már magában véve Bakóné fizikuma is teljesen kizár. Sem filigrán termete, sem aránylag gyenge hangja nem jogosítja föl B. Tömösváry Irmát a drámai hősnő szerepkörének betöltésére s különösen nem a »Nagy Galeotto« Teodora szerepére, mely nem csekély drámai erőt igényel. A vendég színpadi tehetségét nem vitatjuk el. Az alaphang, a hajlama drámai alakításokhoz megvolna B. Tömösváry Irmában, azonban termete és fizikuma az, mi erős drámai szerepek kreálásától elvonja. Könnyebb, nem

annyi erőt igénylő szerepekben, esetleg mint szende-színész, igen jól megállhatna helyét, bár akkor is sokat kellene organumának fejlődni. B. Tömösváry Irma különben tegnap nem szerződtetés céljából, csupán szívesből és ambícióból lépett fel s ily szempontból bírálva meg játékát, tegnapi alakítását eléggé sikerült vállalkozásnak mondhatjuk. A vendéget — kinek színreléptekor az orchesterből egy igen szép virágcsokrot nyújtottak fel — a közönség nagyon rokonszenvesen fogadta.

Bakó László Don Julianja egyike volt megszokott kitűnő alakításainak s bár az utolsó felvonás haldoklási jelenetével az agónia »tultermészetes« megjátszásával kárpadra vonzolta a publikum gyöngébb idegzetű részét, tegnapi szerepléséről is teljes elismeréssel kell szólnunk. A többi szereplőkről bizony nem sok jót mondhatunk. Batosi Endre Don Severója — bár eléggé jó alakítást nyújtott — nélkülözötte a drámai hevet s semmi esetre sem játszotta meg úgy szerepét, hogy az a szerző intenciójának megfelelt volna. Donna Mercedes szerepében V. Ágh Ilonát láttuk, ki — bár toalettjeivel otthon, tehát ott, ahol nem kellett volna is — túl nagy pompát fejtett ki, nem tudott szerepével megbarátkozni s alakítása inkább Bánk-Bán Gertrudis-ára hasonlított, mint a nagy Galeotto Donna Mercedesére. Nádaszy József Pepitot, a tulajdonképeni címszerepet játszotta s hogy tegnapi alakításával szerepét teljesen elejtette, az nem az ő, hanem a szereposztás bűne.

Talán mondanunk sem kell, hogy a legfokozottabb igények sem követelhetik, hogy az igazi vérbeli komikus néhány próba után egyszerre Pepito szerepében remekeljen, vagy csak jól megjátsza is, mert hiszen Pepito szerepe az, mely látszólagos könnyedségével leginkább magán viseli azt, mit a rajongó lelkű költő Ernesto fantáziájában »Galeotto«-nak

nevez. Ernestot, ezt a sok tudást, drámai hév és erőt igénylő szerepet Könyves Jenő játszotta, kinek alakítása tegnap teljesen elmosódott s csak itt-ott csillant fel látszata annak, hogy bár helyenkint tudta, miként kellett volna kidolgozni, domborítani e mély értelmű szép szerep egyes részleteit, de egészében mégsem tudott alakításában az elfogadhatón túl terjeszkedni s a legszebb szavak hatás nélkül hangzottak el ajkairól.

○ A jövő heti színházi műsor. Hétfőn nagy ifjúsági előadás lesz, a melyre Tiszay direktor 150 szabadjegyet küldött szét a gimnázium, real, felső kereskedelmi iskola, tanítóképző és a polgári iskola növendékei számára. Színre kerül a »Bibor és Gyász« történelmi színmű. Kedden Gyöngyi Izsó felléptével a »Böregér« operette kerül színre, szerdán Fatinica operette, Gyöngyi Izsó felléptével. Csütörtökön Goldstein Számít, Gyöngyi Izsó legjobb alakját fogjuk láthatni, pénteken pedig Rákosi Jenő népdramája, »Magdolna« kerül színre. Szombaton az »Eleven Ördög«, Konti kedves zenéjű operettét tüzték ki a műsorra.

Törvénykezés.

§ A mulatozás vége. A múlt év november 6-án vásár volt Duna-Szekescsön, a melyen ott volt a 23 éves Berner András és a még 18 éves Porkoláb János is. Okosabb dolguk nem lévén, átmentek a dunaszekescsi szigetre s ott betértek a korcsmába. Az ott lévő Mikola Mihály történetesen már be volt állítva s részeg fővel ugyancsak nem győzte hajtogatni, hogy megmutatja ma, ki a legény a csárdában s egyre ivott. Majd gorombás-

mintha megbánta volna ezt a pár szót, megfogta a leány kezét s ajkához emelte.

— Más módja lehet a mi vagyonunknak. Az anyám bátyja gazdag ember, szövőgyára volt s jól megszédte magát. Se fia, se macskája.

Elhallgattak. A szoba csupa sejtelmes árnyék. Kamilla gyöngéden megcirogatta a fiu arcát, aki a füléhez hajolt s szenvedélytől izzó szavakkal sugta:

— Malcsika, édes, nagyon, nagyon szeretlek. Ugy fáj az a gondolat, hogy távol tőled, elfelejtesz engem.

— Csunyaság tőled, hogy így beszélsz. — Haragosan kivette a kezét a kezéből s a pamlag szélére ült.

— Most nagyon haragszom ám reád, te rossz fiu — duzzogott tovább.

A másik pillanatban azonban már a keblére borult s könnyezett a szeme, mikor átölelte. A fiu megcsókolta szemét, a haját.

— Kérj bocsánatot! — parancsolta Kamilla.

— Ne szólj! ne szólj — kérlete a fiu. Hadd legyen a szemem boldog, hogy még látom az orcádat.

Eengedelmeskedett és nem mozdult, úgy érezte, hogy valójában most fogant meg a vágyakozó, az igaz, asszonyi szerelem szívében.

Egy csók; még egy: az utolsó. Aztán elváltak.

II.

Mikor Lajos atyja lábadozni kezdett, akkor találkoztak először a gyermekek.

Jaufre gyakran elvitte leányát betegéhez, s Kamilla

a gyár nagy udvarán várakozott atyjára. Itt találkozott a fiuval, akire unalmában kacér pillantásokat vetett.

Egy szép verőfényes nyáron a kertbe vitték a betegét, aki puha karosszékebe szüppedve, sütkérezett a májusi napban. Körülötte szorgoskodott az egész család. Most megismerkedtek.

— Lajoska — mutasd meg a kisasszonynak a kertet — nógatta az anyja.

Még egynehányszor itt találkoztak, azután engedelmet kapott arra, hogy Jaufreéket meglátogassa.

A mohágyon ültek, közel simulva egymáshoz.

— Szép vagy, nagyon szép — mondta a fiu.

Még sohasem szóllott így hozzá. A leány büszkén tekintett rá.

— Szeretsz? — kérdezte az Évák természetes ösztönével, akik mindjárt megtalálják az igazi szót, hogy a legelső férfit magukba bolondítsák.

Némaság. Percek múlva megszólal a fiu:

— Nem is sejtet, hogy mennyire szeretlek. Ugy szeretlek, hogy minden gondolatom csak te vagy. Te, te, egyedül csak te!

Kamilla nem tudta megérteni, mit jelent ez a szó: szerelem. Hanem azért hálados volt az iránt a fiu iránt, aki ilyen meleg vonzódást mutatott.

— Csókolj meg! — biztatta öntudatlan kacérsággal.

Nem merészelte megtenni, valami babonás félelem visszatartotta. A szíve azt sugta bűn volna.

— Nem szeretsz, ha még csak még sem csókolysz — ingerkedett vele tovább a leány s fejét szerelmesen a

kodni kezdett a bennlévőkkel s végre bicskát rántott elő s azzal kezdett hadonázni. A korcsmáros és felesége lefegyverezték a harcsit, a további verekedés megakadályozása végett pedig a duhajkodása révén nagy hirnek örvendő Berner Andrást, Porkoláb Jánossal együtt kidobták. Ezek aztán nem is jöttek vissza, hanem megálltak a korcsma kapujában. Utánuk kiment Berner István, a kit szárazon engedtek elmenni. Aztán meglátták, hogy jön a korcsmából Csombor Mátyás; mikor a szerencsétlen ember a két suhanchoz ért, Berner András a kezeügyében levő ölmos bottal kétszer hatalmasan fejbe vágta, míg a másik husángolni kezdte s addig ütötték, míg össze nem esett, akkor elmentek. A szegény Csombor minden erejét megfeszítve vissza mászott a korcsmába s ott csak annyit mondva, hogy »az a Berner kétszer fejbe vágott,« leült egy székre. — A történetek után Mikola is haza akart menni. El is indult, de őt is megcsipte a két vadállat s annyira össze-vissza verték, hogy vértől borítva összeesett. Erről a korcsmában mit sem tudtak. — Reggel valaki pálinkáért jött a korcsmába s látta Csombort a széken. A korcsmáros is nézi, végre keltegetni kezdik, de hiába, mert Csombor Mátyás már halott volt. A korcsmáros hamar kocsiért futott, hogy hazaszállíttassa a hullát s rémületére az uton meg Mikola Mihályt találta vérbe fagyva, mozdulatlanul feküdni. Ezt is elvitték haza, hol a kellő kezelés mellett magához is tért, de az ágyat harminc négy napig nyomta, és még most sem tért vissza egészsége teljeseen. — Ez ügyben volt tegnap délután a vég tárgyalás, melyen a pécsi kir. törvényszék mind a két bűnöst hat-hat évi fegyházzal sújtotta. Ugy a vádlottak, mint a felek felebbezték.

§ Megszűnt csőd. A pécsi kir. törvényszék, mint csődbíróság közzéteszi, hogy Buchwald Jakab kopácsi lakos kereskedő ellen 1892. évi február hó 27-én nyitott csődöt a tömeg lett felosztása alapján megszüntnek nyilvánította.

Folyó sz. 112. Idénybérlet 112. sz. Páros bérlet.

Nemzeti Színház.

Szombat, 1900. január 20-án.

Három feleség egy férj

vagy

három közül a negyedik.

Vigjáték 3 felvonásban. Irta Grandett Dokourt.

SZEMÉLYEK:

Duborchard	Németh	Carindolné	Nagy
André	Nádasy	Juliette	Baróthy
Dardenbois	Sebestyén	Battinett	B. Polgár
Raoul	Delli	Eupheine	N. Tatács
Carindol	Bátosi	Viktória	Hadrik
Boxon	Sarlay	Pigeonette	Jeszenszky

Heti műsor.

Vasárnap: délután Szultán; este Kurucfurfang.

Hétfő: Bibor és gyász.

Kedd: Böregér.

Szerda: Fatimica.

Csütörtök: Goldstein Szám.

Péntek: Magdolna.

Szombat: Eleven ördög.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 19-én. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A mai ülés elején Lukács László pénzügyminiszter benyújtotta az 1900-ik évi budget

pótjelentését, valamint a Horvátország, Torontál és Krassó-Szörény vármegyék területén levő községek nagymérvű adóhátraléka tárgyában szerkesztett jelentést. Ezután folytatták az ujoncjutalékról szóló törvényjavaslat tárgyalását.

Rátkay László történelmi visszaillesztést vet az I. Ferdinánd óta folytonosan megújuló panaszokra. Idegen uralkodóink ellen hazaárulás volt az, mi nekünk hazaszeretetet.

Fejérváry Géza báró, honvédelmi miniszter, közbeszól:

— Nem áll!

Rátkay szerint a javaslat minden indokolás nélkül adatott be. Szinte érezteti a miniszter, hogy nem javaslat, hanem napiparancs. Majd kijelenti, hogy míg az ellenzék a Házban ül, addig az ujoncjutalék felemelése 40—50 százalékkal keresztül nem megy. Ne feledjék el, hogy a képviselőház megszűnt házam hadserege lenni.

A tetszéssel fogadott beszéd után Gajáry Ödön rektifikálja a bizottságban az ujoncjutalékra mondott szavait.

Bartha Ödön: Szégyen, hogy a kormány titkolózik, holott a verebek is csiripelik, hogy a tavasszal ezért egybehívják a delegációt!

Pichler Győző és Pulszky Ágost után Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter beszélt. Ha tudná — ugymond — hogy meggyőzi az ellenzék, hosszabban szólna, de ugys tudja, hogy hiába. Minek beszéljen hát hosszabban? (Derűtség). Komjáthynak feleli, egy angol miniszter szavaira hivatkozva, hogy a politikusok beavatkozása a hadügybe nem sok haszonnal jár. Az ügyvédek paragrafusokkal harcolnak; de ő nem engedi józan eszt semmi paragrafussal kifecamítani. (Nagy derűség.) Hiába követelnék az ujoncjutalék felemeléséről felvilágosítást. Vagy tud adni, vagy nem tud. Ha tud, akkor se biztos, hogy ad; (Viharos derűség) mert kérdés, célszerű-e most ez? Azonban véletlenül nem tud. A javaslat nem napiparancs. Hiszen bár az volna, másként lenne itt minden.

Percekig tartó derűtség követte az osztrák generálshoz illő eme szavakat, mire a miniszter folytatta, hogy Bartha Ödön közbeszólólag kérdé, miszerint milyen kvalifikációjuk van a honvédséghez áthelyezett tiszteknek a hazafiságból.

Bartha Ödön: A magyar hazafiságból.

Fejérváry: Nem is a khinaiból!

Viharos derűtség követte e szavakat, mire a miniszter folytatta, hogy ez vagy szellemeskedés, vagy vitézkedés. Szellemesnek nem szellemes; ha pedig vitézkedni akar a közbeszóló, nyíltan tegye, ne gyanúsítva. Ajánlja a javaslatot.

Jobbról eljenzés követte a beszédet s azután a javaslatot megszavazták.

A legközelebbi ülés hétfőn lesz.

TÁVIRATOK.

— Az új osztrák kormány kinevezése. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A Fremdenblatt mára várja a Wittek-miniszterium lemondását és a kabinet változásra vonatkozó kéziratok közzétételét.

— Más helyett ült. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A budapesti gyűjtőfogházból egy csomó rabot Debrecenbe szállítottak a kosarfonás tanulására. A névsorfeleolvasásnál Leblovics Miksát hiába szólították. Helyette egy másik ifju, Steiner Miksa lépett elő s elmondta, hogy ő a nyolc hónapra elítélt Leblovics unoka-fiúja, kinek anyja sirva panaszkodott, hogy elpusztul, ha a fiát becsukják. Ő megsajnálta s elvállalta, hogy Leblovics helyett

leüli a büntetést. Hat hónapot már le is ült, de legutóbb levelet kapott Leblovics-tól, melyben azt írja, hogy Lászlófi Miksa névvel színészkedik a vidéken s egészen boldog. Ezért megharagudott Steiner s fölfödözte kilétét.

Steinert rögtön szabadon bocsátották s Leblovicsot körözik.

— A transzváli háború. (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A Berliner Tagblattnak azt jelentik Londonból, hogy az angol hadügyminiszterium tegnap délután magántáviratot kapott, mely szerint Ladysmith felszabadítása már megtörtént dolog.

Londonból jelentik, hogy az angoloknak a Tugela folyón való átkelése után az ellenség sietve fölszedte az Atlas-heggyel szemben levő halmokon álló táborát s Buller tábornok abban a tanyában ütötte föl főhadiszállását, mely a pretoriai csapaté volt.

Pénteken erős robbanás hallatszott. Ma már konstataáltak, hogy az ellenség Potgeiers-Drifftől hat mérföldnyire elpusztította az épülőfélben levő hidat.

Buller tábornok felhívást és napiparancsot bocsátott ki, mely így kezdődik: Ladysmithben levő bajtársaink felszabadítására megyünk; nincs hátrálás. A napiparancs figyelmezteti a katonákat, hogy a fehér zászlót ne tekintsek a megadás biztos jelének. A csapatok biznak és lelkes hangulatban vannak. Egészségi állapotuk kitűnő.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Köhögőknek

legajánlatosabb a

Kayser-féle mell-cukorka.

2480 közjegyzőileg hitelesített bizonyítvány a legnagyobb mértékben igazolja, hogy köhögéskor, rekedtségnél, meghűlésnél és elnyálkásodásnál utolérhetetlen szer.

1 csomag ára 20 kr.

Biztos siker

étvágytalanság, gyomorfájás és gyomorrontás esetén a Kayser-féle

bors-caramell.

Eredeti csomagokban 20 kr-ával

Benczenleitner Sándor

czukrász-üzletében Pécsen.

MEGHIVÁS.

A Pécs-Baranyai Központi Takarékpénztár

1900. évi február hó 4-én délelőtt 10 órakor

saját helyiségében tartja

XXVII. ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSÉT,

melyre a t. cz. részvényesek, hivatkozással az alapszabályok 93. és 94. §§-ra*, tisztelettel meghivatnak.

A közgyűlés tárgyai:

- 1) Közgyűlési elnök megválasztása;
- 2) a számadások megvizsgálása, a mérleg megállapítása és a nyeresmény felosztása;
- 3) 11 igazgatósági- és 4 felügyelő-bizottsági tagnak 3 évre leendő megválasztása;
- 4) az igazgatóság- és felügyelő-bizottság f. évi díjainak megállapítása;
- 5) A közgyűlési jegyzőkönyv hitelesítésére 2 részvényes kijelölése.

Kelt Pécsen, 1900. évi január hó 19-én tartott igazgatósági ülésből.

Az igazgatóság.

*) Melynek értelmében a három hóval előbb átírt részvények a közgyűlést legalább 24 órával megelőzőleg az intézet pénztáránál letéteményezendők.

A pécs-baranyai Központi Takarékpénztár

MÉRLEG-SZÁMLAJA.

VAGYON.

Pénztári készlet	24,791.72
Leszámitolt váltók	914,613.42
Előlegek, kézi zálogra	2,511.—
Kölcsönök ingatlanokra	191,430.94
Értékpapírok	39,666.25
„ utáni kamat, decz. 31-ig	100.—
Törzsház	180,894.85
Felszerelvények 10% leírás után	549.32
Folyó számlák	228,688.55
Bank giro számla	721.52

frt 1.583,967.57

Részvényalaptőke	200.000.—
Tartaléktőke	63.103,82

Különleges tartalékok:

Értékpapírok után	8,371.08
Ércbetétek	516.83
Nyugdíjalap	16.054,72
Takarékbetétek	1.026,410.24
Fel nem vett osztalék	148.—
Átmeneti kamatok	7,252.82
Előre felvett házbér	1,646.43
Visszleszámitolás	232,894.16
Nyeresmény egyenlegül	27,569.47

frt 1.583,967.57

TARTOZIK.

NYEREMÉNY- és VESZTESÉG-SZÁMLA.

KÖVETEL.

Kamatokért:

Takarékbetétek után	frt 41,063.58
Tartalékalap	2,426.84
Nyugdíjalap	908.76
Visszleszámitolás	11,890.06
Tiszti- és szolgafizetésekért	5,280.—
Lakbérért	400.—
Irodai és perköltségekért	1,344.94
Felügyelő-bizottság tiszteletdíja	200.—
Napibiztosok tiszteletdíja	596.—
Betét-kamat utáni adóért	4,106.35
Törzsház utáni adóért	4,070.80
„ „ költségeikért	3,250.99
Jövedelmi adóért	1,608.98

Leírásokért:

Felszerelvényeknél 10%	frt 61.04
Törzsház beruházásánál	100.—
Egyenleg tiszta nyeresményül	27,569.47

frt 104,877.81

Kamatokért:

Váltóleszámitolások után	frt 58,623.52
Előlegezések	451.97
Kölcsönök	9,858.14
Folyó-számlák	17,751.84
Külföldiek	632.40
Értékpapírok	1,557.—
Nyeresmény-áthozat 1898. évről	1,885.16
Törzsház utáni jövedelemért	14,117.77

frt 104,877.81

Pécsen, 1899 évi december hó 31-én.

Ludwig Károly,

pénztárnok.

Varga Elek,

igazgatósági elnök.

Kohárits N. János,

könyvelő.

Jelen mérleg-, nyeresmény- és veszteség-számlát a szabályszerűen vezetett könyvekkel tételről tételre összehasonlítván, azokat tökéletesen helyesnek találtuk.

Pécsen, 1900. január hó 18.

A felügyelő-bizottság:

Hinka László.

Ivánkovits István.

Reinfeld Imre.

Zavaros Péter.